

Fuglafjarðar
býráð

Kunnngerð um býráðsfundir 2016

Tað verður hervið gjørt kunnugt, at býráðið á fundi 10. desember 2015 hevur ásett almennu býráðsfundirnir fyri ár **2016** at verða hildnar hesar **hósdagar kl. 17.00** í býráðssalinum.

28. januar	25. august
25. februar	29. september
17. mars	27. oktober
28. apríl	24. november
26. mai	15. desember
16. juni	

Fuglafjørður, tann 14. desember 2015

FUGLAFJARÐAR BÝRÁÐ

VASKIFÓLK TIL SKÚLADEPILIN Í SUÐUROY

Søkt verður eftir einum vaskifólki til Skúladepilin í Suðuroy at byrja sum skjótast. Umsóknarfreistin er **4. januar 2016** og byrjað verður beinanvegin í starvinum, tá freistin er farin.

Starvið er tímalønt og er 4,5 tímar pr.dag., eftir vanliga skúlatíð.

Starvið er fyribils tíðar avmarkað til eitt ár.

Umsóknir skulu sendast til:
nina.holm@skulin.fo

Post.adr.
Skúladepilin í Suðuroy
att. Nina Holm
Grønudalur 2
950 Porkeri

Fleiri upplýsingar fáast frá húsavørðinum
Magna Jacobsen, tlf. 226794

NØVN

Til minnis um Binu

Tað hevur verið tungt at festa hesi orð á blað. Bina var so stórur partur av lívi okkara, og tað er ilt at koma til sættis við, at hon ikki longur er okkara millum. Lagnan vildi tað tó øðrvísi, og Bina andaðist einans 59 ára gomul.

Hóskvøldið 19. mars fer altíð at hava eitt serligt pláss í mínum hjarta. Hjá flestøllum í Føroyum snúði tað seg hesa lýtuna um dagin eftir, tá ið sólarmyrking fór at vera. Hjá okkum fyra systkjum, Andreu, Fridu, Joan og mær, snúði alt seg um systur okkara Binu. Okkara sól, sum var um at sløkna. Vit vóru øll hjá henni, meðan hon andaði sínar síðstu andadráttir. Ein tung lóta, men samstundis ein so avbera innilig og rørandi lóta. Fimm systkjum, sum hava fingið so nógvar brotasjógvar, men altíð staðið saman. Tað var ikki meir at gera. Bina orkaði ikki meir. Vit sluppu at vera hjá okkara elskaðu Binu, sum vit øll vóru so góð við, hesa síðstu lýtuna.

Seinastu mánaðarnir høvdu verið strævnir hjá Binu. Heystið 2014 fór sjúkan aftur at gera um seg, og tað versnaði skjótt. Bina fekk viðgerð og var illa fyri. Sjálvur skuldi eg við henni til Danmarkar nýggjársdag 2015, og vit vónaðu sjálvandi, at lækarnir fingi hjálpt henni. Men so var ikki. Hon var ov veik til at fáa viðgerð, so vit vórðu send heim aftur og skuldu so niður aftur um tvær vikur.

Vit livdu alla tíðina í vónini, at tað skuldi nokk fara at ganga, men tað sá einki út. Fjúrtan dagar seinni fóru vit so avstað aftur. Hesa ferð í sjúkrabili til Vágarnar. Vit komu til Danmarkar í øllum góðum og skuldu til eina samrøðu á sjúkrahúsinum. Læknin hevði ikki góð boð. Krabbin hevði spreitt seg nóg, og útlitini vóru ógvuliga døpur. Tað var hart. Øgiliga hart. Har sótu vit bæði niðri í Keypmannahavn. Grótu og hildu hvør um annan. Vit vistu bæði, hvat var í væntu. Orð vóru

ikk neyðug. Vit ringdu heim til Leirvíkar at siga ófrættaðini. Orð kunnu ikki siga, hvussu tungt tað var.

Tíðin eftir hetta var eisini hørð. Krabbin gjørdi nóg um seg, og lækarnir royndu av øllum alvi at hjálpa henni. Bina slapp heldur ikki aftur heim til Føroya beinanvegin, tí sjúkan forðaði fyri tí. Eg fór heim nakrar dagar seinni, og systur mínar skiftust um at vera í Danmark. Bina slapp loksins heim aftur, og síðstu tíðina í Leirvík búði hon uppi hjá Joan. Tað var deiligt at hava hana í Leirvík, so vit øll kundu vera um hana. Bina legði eisini nóg fyri at sleppa til Leirvíkar.

Eg havi so nóg gott at siga um Binu. Hon var so góð við meg. Hon var elsta systir mín, men eingin ivi var, at hon var sum mamma mín. Vit mistu mammu okkara í 1981 og pápa í 1992, og Bina hevur nokk av tí sama tikið sær so serliga væl av okkum systkjum. Ikki minst mær, beiggja, sum hon plagdi at siga. Í mínum barnaárum og ungdomsárum, sum ikki vóru løtt, tí pápi gekk burtur, var hon, eins og allar hinar systrarnar, mín klettur. Eisini í mínum vaksna lívi við familju setti hon

hart og gekk ikki við lyftum fremstafingri og segði okkum, hvussu alt skuldi gerast. Í tí stilla og við gerðum sínum lærði hon meg og okkum øll so ótrúliga nóg. Gløgg og alt tí við tí góða.

Bina hevur eisini havt ógvuliga stóran týðning fyri tær tríggar døturnar hjá Ninnu og mær. Sum lívið lagaði seg hjá Binu, fór hon ongantíð at gerast biologisk omma, men tað gjørdi einki, tí omma var hon fyri okkara gentur. Og tað við lít. Bina var sera tilvitað um ommuleiklutin og gekk upp í hann við liv og sál. Hjá gentum okkara var alt Bina-omma. Minnist, sum var tað í gjár, tá ið okkara fyrstafødda kom til verðina tíðliga á morgni í 2004. Bina búði tá í Havn og kom at vitja okkum trý, áðrenn hon fór til arbeiðis. Birta var ikki nóg meira enn ein tíma gomul, tá ið Bina trein inn á føðistovuna. Vit valdu so at uppkalla Biritu eftir Binu, og tað var nakað, sum Bina sjálvandi var glað fyri.

Fyri gentur okkara er saknurin í Binu eisini stórur. Alt sá so lovandi út síðsta summer. Bina keypti snotiliga íbúð við Ranggil í Leirvík, og so kundu tær fara vitja Binu-ommu, tá ið tær vildu. Ella fara at sova har, sum var uppaftur stuttligari. Gleðin var tó stokkut. Sjúkan gjørdi bart, og tíverri fekk Bina alt ov stutta tíð, nú tá ið hon vendi aftur til heimbygdina.

Tað er altíð tungt at missa ein, sum stendur einum so nær, men eg eri eisini sera takksamur, at mær untist at hava Binu sum systur. Familjan var hennara eitt og alt, og Bina hevur lagt so nóg gott niður í meg, sum eg kann royna at geva mínum døtrum.

Saknurin er svárur, men minnini eru góð at eiga. Bina fer altíð at eiga eitt stórt pláss í hjørtum okkara.

Við hesum orðum vil eg lýsa frið yvir minnið um elskaðu systur mína Binu.

Tórhallur

Bina er ein stór fyrmynd hjá mær. Hon rópti ongantíð

